

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **Lidové bytové družstvo Český Těšín** se sídlem Český Těšín, Čapkova 9, v řízení zastoupeného JUDr. Svatavou Míčkovou, advokátkou se sídlem Brno, Šumavská 15, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. Října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2012 č.j. MSK 107330/2012, ve věci zvláštního užívání pozemní komunikace,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo pro nepřípustnost zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín ze dne 26.4.2012 č.j. MUCT/15221/2012, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení ve věci povolení zvláštního užívání pozemní komunikace – zřízení venkovní zahrádky ke kavárně z důvodu, že žalobce není žadatelem ani vlastníkem předmětné komunikace.

Namítá, že předmětná komunikace je přístupovým pozemkem k nemovitosti, kde je žalobcem vlastníkem bytové jednotky a zároveň správcem (dále jen „žalobcova nemovitost“) vedený v katastru nemovitostí jako ostatní komunikace. Popisuje dosavadní komunikaci mezi žalobcem a Městským úřadem Český Těšín. Zdůrazňuje, že předmětná komunikace je z druhé strany zaslepena mobilními květináči, jejichž posunutí se žalobce též bezúspěšně domáhal. Zdůrazňuje ztížený přístup k žalobcově nemovitosti. Uplatňuje dále věcné námitky proti povolenému zvláštnímu užívání. Namítá též, že žalovaný nespecifikoval, co myslí „*silničním zákonem*“. Má-li jím být zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPK“), má žalobce za to, že ZPK v § 25 odst. 1 nevymezuje okruh účastníků řízení, proto mělo být při vymezení tohoto okruhu postupováno dle § 27 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „správní řád“).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Zdůrazňuje podmínky povolení zvláštního užívání dle § 25 odst. 1, odst. 6 písm. c) ZPK a vyhl. č. 104/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Uzavírá, že v předmětném řízení posuzuje jen možný vliv na samotnou pozemní komunikaci a bezpečnost a plynulost provozu na ní. Zdůrazňuje obdobnost právní úpravy s řízením dle ust. § 10 odst. 4 ZPK, kde se silničnímu správnímu úřadu též neotvírá prostor pro posuzování vlivu na práva vlastníků okolních nemovitostí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že jeho důvody jsou totožné s argumentací obsaženou ve vyjádření k žalobě.

Dle § 25 odst. 1 věty první, odst. 13 ZPK k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen „zvláštní užívání“), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem (...) příslušného orgánu Policie České republiky. Prováděcí předpis stanoví náležitosti žádosti o povolení zvláštního užívání dálnice, silnice a místní komunikace a náležitosti rozhodnutí v této věci.

Krajský soud souhlasí s žalovaným, že se jedná o prakticky stejné vymezení činnosti silničního správního úřadu, jako v případě povolování připojení na pozemní komunikaci dle § 10 odst. 4, 5 ZPK, podle nichž příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení (...) o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici

nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace, a (...)předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky. Prováděcí předpis upraví technické podmínky pro připojování pozemních komunikací navzájem a podmínky pro připojování sousední nemovitosti na dálnici, silnici a místní komunikaci.

K povaze řízení dle § 10 odst. 4 ZPK se soudy rozhodující ve správním soudnictví vyjadřují dlouhodobě, opakovaně a neměnně. Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 16.3.2006 č.j. 10 Ca 284/2005-56, Sb. NSS 920/2006, www.nssoud.cz, vyslovil, že vlastník pozemku pod pozemní komunikací, příp. vlastník pozemku, přes nějž má být vedeno připojení k sousední nemovitosti, nemá z tohoto titulu postavení účastníka řízení o povolení připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci, neboť v tomto řízení nejsou jeho práva ani právem chráněné zájmy dotčeny. Tento názor byl aprobován i Nejvyšším správním soudem, který např. v rozsudcích ze dne 27.7.2011 č.j. 1 As 78/2011-58, www.nssoud.cz, či ze dne 10.10.2013 č.j. 7 As 95/2013-77, www.nssoud.cz, zdůraznil, že příslušný silniční správní úřad v řízení podle § 10 odst. 4 ZPK posuzuje navrhované připojení po předchozím souhlasu vlastníka dotčené pozemní komunikace z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Z tohoto důvodu se k povolení připojení vyžaduje též souhlas dopravního inspektorátu Policie ČR. Bližší podmínky, za nichž může být takové povolení vydáno, jsou stanoveny v § 12 odst. 1 až 3 prováděcí vyhlášky, která určuje zejména technické parametry sjezdů a nájezdů na pozemní komunikace, neobsahuje však povinnost silničního správního úřadu posuzovat vliv povolení na vlastnická práva osob odlišných od žadatele a vlastníka dotčené pozemní komunikace. Vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci silniční správní úřad pouze konstatuje jeho soulad s požadavky prováděcí vyhlášky. Existence povolení o připojení sama o sobě proto nemůže zasáhnout do vlastnických práv osob odlišných od žadatele. Silniční správní úřad v řízení podle § 10 odst. 4 ZPK neřeší (a ani řešit nemůže, neboť to není v jeho pravomoci) otázku ochrany vlastnického práva k pozemkům dotčeným budoucím připojením.

Krajský soud uvedenou prejudikaturu plně respektuje, ztotožňuje se s ní a ani v nyní posuzované věci neshledal důvody, aby se od ní odchýlil.

Jak již soud předeslal, ust. § 25 ZPK představuje prakticky totožnou právní úpravu odlišnou jen konkrétním předmětem, jímž by mohly být komunikace a provoz na ní ohroženy (zde zvláštní užívání komunikace). Správnímu úřadu je zde dána pravomoc zkoumat navrhované zvláštní užívání po předchozím souhlasu vlastníka dotčené pozemní komunikace z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Z tohoto důvodu se k povolení připojení vyžaduje též souhlas dopravního inspektorátu Policie ČR. Bližší podmínky, za nichž může být takové povolení vydáno, jsou stanoveny v § 40 odst. 5 prováděcí vyhlášky, která určuje, že žádost o povolení zvláštního užívání podle § 25 odst. 6 písm. c) až e) ZPK obsahuje:

a) přesné určení místa, účelu a doby zvláštního užívání a způsobu jeho realizace (jaký druh stavebních prací, jaký způsob projeje a v jakém zařízení, jaký rozsah akce apod.),

- b) jméno a příjmení toho, kdo má za průběh zvláštního užívání zodpovídat, jeho datum narození, telefon a adresu (u právnických osob jejich název, sídlo a IČO),
- c) odhadovaný vliv zvláštního užívání (popřípadě ruchu tímto užíváním vyvolaného) **na bezpečnost a plynulost provozu** na dotčeném úseku komunikace a návrh na řešení vzniklé situace,
- d) povolení k provozování předmětu činnosti v rámci zvláštního užívání, pokud je takové povolení zapotřebí podle zvláštních předpisů,
- e) stanovisko dotčených správních úřadů, pokud je to zapotřebí podle zvláštních předpisů.

Z uvedeného vyplývá, že silničnímu správnímu úřadu není ani v řízení podle § 25 ZPK dána pravomoc posuzovat vliv povolení na vlastnická práva osob odlišných od žadatele. Vydáním povolení o zvláštním užívání pozemní komunikace silniční správní úřad pouze konstatuje jeho soulad s požadavky na bezpečnost a plynulost silničního provozu.

Krajský soud má za to, že zabýval-li by se silniční správní úřad v tomto řízení otázkou vlivu zvláštního užívání na práva dalších osob, překročil by meze svých pravomocí, čímž by se ocitl v rozporu nejen s § 2 odst. 2 správního řádu, ale i s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.). Krajský soud uzavírá, že existence povolení zvláštního užívání pozemní komunikace sama o sobě proto nemůže zasáhnout do vlastnických práv osob odlišných od žadatele. Silniční správní úřad tedy ani v řízení podle § 25 ZPK neřeší (a ani řešit nemůže, neboť to není v jeho pravomoci) otázky ochrany vlastnického práva k pozemkům dotčeným zvláštním užíváním pozemní komunikace.

Omezuje-li vlastníky sousedních nemovitostí povolené zvláštní užívání, dává jim právo možnost obrany na poli soukromoprávním cestou vlastnické žaloby (§ 126 a násl. zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, účinného do 31.12.2013, nyní § 1012 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1.1.2014).

Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobci z titulu vlastnictví k nemovitosti sousedící s dotčenou částí místní komunikace, na které má být povoleno zvláštní užívání, nevzniklo oprávnění být účastníkem řízení před silničním správním úřadem o povolení tohoto zvláštního užívání, neboť jeho vlastnická práva k pozemku nemohla být v tomto řízení dotčena. Z tohoto důvodu nemůže být jeho účastenství založeno ani na základě § 27 odst. 2 spr. ř. a žalovaný proto nepochybil, jestliže okruh účastníků posoudil pouze podle příslušných ustanovení ZPK.

Věcné námitky týkající se ohrožení či ovlivnění žalobcových práv nemohou být řešeny v řízení, které přezkoumávanému rozhodnutí předcházelo, a proto jsou irelevantní i pro rozhodnutí o nyní podané žalobě.

Pro úplnost soud dodává, že pokud správní orgány nevymezily řádně pojem „*silniční zákon*“, nijak tím žalobce nepoškodily, když i ten sám dovodil, že se jedná o ZPK, jehož zněním argumentoval i v žalobě. Uvedeným postupem tak nedošlo k poškození žalobcových práv (§ 65 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 15. května 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu